

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 97

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta vẫn đang học chánh văn 5.2 “Cha mẹ ghét cẩn thận bỏ” (Thân sở ố cẩn vi khứ).

Cũng có bản dịch là “Cha mẹ ghét, phải trừ bỏ”. Ở đây các bạn lưu ý, khác nhau ở chỗ “Cẩn thận bỏ” và “Phải trừ bỏ”. Chữ “Cẩn”, Bởi vì cũng như là cha mẹ thích dốt lòng làm, không phải cái gì cha mẹ thích cũng dốt lòng làm hết Ạ, “Cha mẹ ghét, cẩn thận bỏ” này cũng như thế, không phải cái gì cha mẹ ghét cũng bỏ hết Ạ. Không phải vậy, mà tất cả những cái gì cha mẹ thích hoặc cha mẹ ghét mà hợp với nhân sinh, hợp với đại đạo thì chúng ta đều phải nỗ lực mà làm.

Chánh văn này có 4 nội dung:

- 1. Không giao du với bạn xấu*
- 2. Trừ bỏ những thói quen xấu*
- 3. Trừ bỏ những “Tập tánh” xấu*
- 4. Nuôi dưỡng những thói quen tốt từ nhỏ cho trẻ*

Chúng ta hôm qua đã học xong mục 2 là trừ bỏ những thói quen xấu, đó là hút thuốc, háo sắc, cờ bạc, và rượu chè.

Hôm nay, chúng ta sẽ học đến mục

3. Trừ bỏ những tập tánh xấu

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng]

Các bậc Thánh Hiền sắp xếp lại. Con người có 4 tập tánh xấu cần phải đối trị, đó là: Kiêu, Xa, Dâm và Dật.

[Tức là Kiêu Mạn; Xa xỉ; Dâm là mê đắm; Dật là lười biếng. Các bạn, tập tánh xấu khác với thói quen xấu ở chỗ nào ạ?

Chỗ này xin chia sẻ thêm cùng các bạn: Thói quen xấu không phải là sinh ra đã có, như hút thuốc chẳng hạn, rồi uống rượu, cò bạc không phải ai cũng có. Các bạn sinh ra có ai biết những thứ này đâu ạ, mà đây chính là do môi trường hoàn cảnh bạn tiếp xúc đã ảnh hưởng đến bạn.

Còn tập tánh xấu thì sao ạ? Ví dụ như: Tham, sân, si, mạn, tật - tật là đổ kị ạ, xan là bôn xén, rồi kiêu, xa, dâm dật thì ai sinh ra trong nhân đạo đều có cả, và nó song hành cùng ta cho đến hết đời. Trong Phật pháp gọi là “Câu sanh Ngã chấp”. Đây chính là nguyên nhân của luân hồi.

Hòa Thượng có đưa ra một ví dụ: có 2 đứa trẻ 2 tuổi chẳng hạn, bạn cho 1 đứa trẻ 2 cái kẹo, còn 1 đứa bạn chỉ cho 1 cái kẹo. Vậy thì cái đứa được 1 cái kẹo thấy nó sẽ kêu đòi, rồi nó giằng giật. Ai dạy nó? Không ai dạy, sinh ra đã có, thì đây chính là cái tính đổ kị, là tham lam, có ai dạy nó đâu.

Kiêu mạn cũng vậy: Lúc nào mà mình chảnh nhất, mình tốt nhất này, mình giỏi nhất, con mình cũng nhất, nhà mình cũng nhất, mọi thứ đều là nhất hết. Cho nên kiêu mạn cũng thế, ai cũng có.

Xa xỉ: Ai cũng thích ăn ngon, ai cũng thích mặc đẹp, có ai là thích ăn uống kham khổ, hoặc mặc xấu đâu. Không có thì đành phải chịu, còn như khá lên một tí thì không lúc nào không nghĩ đến chuyện ăn, chơi, rồi du lịch. Đây là "Xa". Đặc biệt là các bạn trẻ đây ạ.

Cho đến "Dâm", dâm là gì? Không phải chỉ là dâm nữ mà ở đây dâm là một cái thú vui bạn cứ đắm chìm vào đấy mãi. Tôi ví dụ như là game online chẳng hạn, rồi bạn quên hết cả trời đất.

Dật: ‘Dật’ là lười nhác: Ai chẳng thích lười nhác, không phải làm, lại được sung sướng. Nói một cách chân thật thì mọi phát minh của con người đều nhằm tăng năng suất lao động, tức là làm ít hưởng nhiều, là lười đi thôi. Rồi trước đây 1 tuần nghỉ 1 ngày Chủ nhật, sau đó thì lại đòi đến nghỉ 2 ngày. Thậm chí nhiều nước phương tây còn đang đấu tranh là một tuần nghỉ tới 3 - 4 ngày. Để làm gì ạ? Để hưởng thụ mà thôi. Cho nên tại sao cái ngành gọi là thực phẩm ăn uống, ăn nhanh đấy ạ “fast food” lại phát triển đến thế, vì mọi người đều thích lười.

Cho nên cái "Kiêu, xa, dâm, dật" này ai cũng có, bạn cứ suy từ bạn ra mà xem, bạn cũng có đầy đủ nên bạn đừng bao giờ bạn hy vọng con bạn tự ngoan, mà mỗi lần nó với bản tính tự nhiên theo cái tập tính xấu này thì bạn đừng trách con vội, mà bạn phải thấy đây là cơ hội để rèn rũa con, cũng là rèn rũa chính mình. Bạn phải cảnh tỉnh con, rồi ngăn ngừa, rồi phòng chống cho con. Cả nhà cùng tu để nó, cũng như cả nhà bạn dần dần đều bỏ được cái lối phàm phu này, đều là thành thánh thành hiền hết. Đây chính là câu: “Cầu bất giáo, tính nãi thiên” là nếu không được giáo dục thì cái tự tánh hay là cái Phật tánh “Nhân chi sơ, tính bản thiện” kia nó cũng sẽ bị che mờ hết.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Chúng ta đối chiếu một chút ạ.

Cái thứ nhất: Kiêu mạn mình có không? Tu thân thì mới có thể tề gia. Nếu như bản thân chúng ta có thì phải nhanh chóng sửa đổi, đó chính là tu thân.

[Bởi vì tu thân chẳng qua là gì hả bạn? Là đoạn ác và tu thiện, tức là sửa những cái tập tính xấu và phát triển lên những cái tính thiện của mình mà thôi. Đây chính là tu thân].

Lại đối chiếu một chút, bây giờ con cái có thói quen này không? Nếu như có thì phải nhanh chóng mà dạy bảo nó.

[Đây ạ, Tiến sĩ Thái dạy bạn là bắt đầu phải Quán chiếu từ mình, bây giờ bắt đầu lại xem đến lượt con mình, không có thì lúc nào cũng tăng trưởng cái kiêu mạn của nó.

Tôi ví dụ a, hôm nay về một cái, nghe con nó nói là con được toàn 10, bạn liền hỏi nó:

- Sao con giỏi thế? Thế ở lớp có mấy bạn được? Không có à? Sao chúng nó dốt thế nhỉ? Con mẹ giỏi quá.

Thế là hồng rồi đấy.

Chúng ta nghe Tiến sĩ Thái giảng về ý thứ nhất]

Một là: Kiêu mạn thì đoạn nhân duyên gặp quý nhân.

Ở chỗ trước, chúng ta đã phải "Trưởng thiện, cứu thất", có nghĩa là tăng trưởng các điều thiện, bỏ cứu những khuyết điểm. [Chính là tu thân đấy a]

Kiêu là kiêu ngạo. Kiêu ngạo không được nhiều thêm bởi nó không chỉ làm cho bản thân không học được, mà trong vô hình cũng đoạn mất nhân duyên gặp quý nhân của mình.

[Bạn để ý Tiến sĩ Thái nói ở đây là 2 ý a, bản thân không học được, và đoạn mất cả nhân duyên gặp quý nhân.

Rất nhiều bạn vừa nghe ai đó nói, dù người đó có giỏi đến mấy thì giỏi, thì lập tức trong tâm bạn khởi lên ngay xem là người ta nói sai ở điểm nào, moi móc cho ra bằng được để mà phản biện người ta. Bởi vì mình là nhất mà. Bạn đừng vội hàm hồ lướt qua điều này nhé! Bạn hãy thử chiêm nghiệm lại chính bạn mà xem? Bởi vì đây là tôi cứ suy từ tôi ra. Trước đây tôi lúc nào khi nghe người khác nói là bắt đầu lập tức trong tâm tôi khởi lên ngay điều này, tìm xem họ nói sai ở chỗ nào để rồi chê bai, để rồi phản biện. Vậy thì đúng như Tiến sĩ Thái vừa nói nếu bạn như vậy thì bạn không thể nào bạn học được điều gì ở bên ngoài nữa trong khi biến học thì vô bờ.

Cho nên khi Hòa Thượng đến gặp Lão cư sĩ Lý Bình Nam để xin làm học trò. Lão cư sĩ nói: tất cả những cái sở học của Ông từ trước tới nay tôi không công nhận. Nói như thế có nghĩa là gì? Là Để cho cái tâm của anh phải rộng như là ruột của cây Trúc quân tử thì lúc ấy anh mới có chỗ để tiếp nhận được những kiến thức của tôi. Và Hòa Thượng đã đồng ý, sau đó thì Hòa Thượng trở thành học trò của Lão cư sĩ Lý Bình Nam, nên cuối cùng Hòa Thượng đã thành tựu.

Lại nói kiêu mạn ngoài việc bản thân không thể học được như chúng ta vừa đề cập bên trên thì còn có là trong vô hình cũng đoạn mất nhân duyên gặp quý nhân của mình.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Vì sao ạ? Vì một người có đạo đức, có học vấn thì họ thích giao tiếp với những hạng người như thế nào? Người khiêm tốn. Chỉ cần Quý vị ngạo mạn thì những người này sẽ lánh xa quý vị.

Tôi rất may mắn, lúc tôi học cấp 2, thầy giáo chủ nhiệm của tôi là thầy giáo dạy môn lý hóa. Một hôm Thầy viết lên một hàng chữ, bắt đầu từ hôm đó tôi không dám quên nó. Thầy viết rằng: "*Con người không được có khí ngạo mạn, nhưng không thể không có khí phách*"

[Đấy ạ, hai vấn đề khác hẳn nhau. Ngạo mạn khác, mà có khí phách lại khác.]

Khi Thầy viết ra câu này, dường như một tia sáng rực rỡ chiếu vào trong tâm tư của tôi. Bởi vì giới chủ nghĩa học phổ thông rất ít nghe được những lời dạy cách làm người, thật sự là như vậy. Điều này làm cho tôi ấn tượng rất sâu sắc, và tôi cũng kỳ vọng mình không được ngạo mạn.

Khi tôi học ở Úc gặp được rất nhiều trưởng bối, khi học đến câu "**Sự chur phụ, như sự phụ. Sự chur huynh, như sự huynh**", có nghĩa là "Kính chú bác, như cha mẹ. Anh em họ, cũng xem như anh em ruột". Đột nhiên tôi cảm thấy mình học rồi là phải thực hành ngay.

Vả lại tôi cũng cảm nhận rất sâu dày, làm cha mẹ quả thực không dễ. Mỗi vị làm cha mẹ mỗi ngày không chỉ cố gắng cho con cái, mà mỗi ngày họ cũng đang cố gắng cho xã hội này.

Khi tôi trở về phòng thì bắt đầu tìm những bậc trưởng bối.

Tôi hỏi:

- Xin hỏi Ông sinh năm nào ạ?

Ông ta nói ra nên tôi biết ông lớn hơn tuổi cha tôi.

Tôi liền nói:

- Con chào bác Đàm.

Các bạn, cái cúi đầu, khom người chào này đã phát sinh ra sự biến hóa của hóa học. Khi khom lưng rồi đứng lên, thì vị trưởng bối này cười lớn.

Ông ta nói:

- Bay mấy vạn km rồi còn nhận được một đứa cháu trai như cháu.

Ông ta thật sự là rất vui.

[Chỗ này xin chia sẻ thêm một chút ạ. Bạn thấy không? Trước một sự cung kính ai cũng yêu quý, ai cũng thích. Các bạn có con, cũng như các cháu học sinh đang ở đây, phải biết là ngày hôm nay khi các con gặp từ cô giáo đến các trưởng bối, rồi tất cả mọi người, các con lễ phép, thì rất có thể ngày hôm sau khi mình cần có những sự giúp đỡ, hỗ trợ trên nhiều phương diện thì sẽ có những bàn tay giơ ra để đỡ mình.

Ở đây có bác Vượng ạ, nhiều khi rất là tha thiết muốn tôi chia sẻ Phật Pháp và Nho giáo. Với cái tâm tha thiết học và cái tâm khiêm hạ này vì tôi tin là bác Vượng phải nhiều hơn tôi tuổi, thì nhiều khi tôi thấy mình cũng nên làm một điều gì đấy, để đáp lại cái tấm chân tình, cái tâm tha thiết hiếu học này.

Vâng ạ, chúng ta tiếp tục bài giảng của Tiến sĩ Thái:]

Tôi tiếp tục hỏi người khác, hỏi đến Trần tiên sinh. Tôi nói:

- Con chào chú Trần.

Bởi vì ông ta cũng nhỏ tuổi hơn cha tôi. Khi đó bỗng nhiên có một vị trưởng bối đi đến, ông ta liền nói:

- Còn tôi nữa nè.

Đây chính là người đã ảnh hưởng rất sâu sắc đến sinh mạng của tôi sau này - chính là chú Lô.

Sau sự việc này, tôi nghĩ vì “Trưởng bối này thật sự rất yêu thương hàng hậu thế chúng tôi”. Ông sợ chúng tôi không gọi ông bằng chú nên tự mình kêu mình đi đến "Còn tôi nữa nè". Ông đang tạo cơ hội cho kẻ hậu thế chúng ta.

[Tôi xin giải thích thêm: Ở đây các bạn phải hiểu một người như chú Lô - Ông đã từng làm Tổng Giám đốc của Yamaha, ông cũng là một cái người rất thành đạt trong công việc, ông là người học Nhu đạo, ở đây có một số bạn đang học Vĩnh Xuân Quyền thì biết rồi đây ạ. Tức là kể cả trên cái con đường võ thuật, rồi trên con đường học vấn đạo đức, rồi trên con đường công danh sự nghiệp, ông đều thành đạt. Vậy mà trước một hậu sinh vẫn bối trẻ tuổi như thế mà ông tự chạy ra, ông bảo "Còn tôi nữa nè". Cho nên Thầy Thái mới nói sao ạ? "Ông đang tạo cơ hội cho kẻ hậu thế chúng ta".

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Cho nên tôi cũng kính cần để lễ phép cúi đầu:

- Con chào chú Lô.

Sau cái cúi đầu này, cuộc đời của tôi liền xuất hiện sự thay đổi hoàn toàn. Cho nên các bạn biết, lễ phép có cần dạy không? Cần chứ!

[Xin chia sẻ thêm ạ: Vậy mà có một số người không được học Đạo Thánh hiền, không hiểu; Cho nên khi tôi dắt cháu tôi đi chơi, cháu tôi cúi đầu, Chu Bi ấy ạ, cúi đầu 90 độ rồi chào “Con chào bác” thì lập tức liền bị bài xích ngay: “Ta không phải là người Trung Quốc, ta không phải người Nhật Bản hay người Hàn Quốc, dẹp đi, dẹp cái đoạn ấy đi”. Thế thôi, thế đành phải thôi chứ giờ biết làm sao, thế nhưng vẫn phải nói với con cháu mình: “Con vẫn phải giữ nề nếp đấy, rồi đến một lúc mọi người sẽ hiểu ra con như thế là cung kính, lễ phép”

Có một câu chuyện kể về cuộc gặp gỡ của Lưu Huy với quý nhân là Bạch Cư Dị như sau:

Lưu Huy - Ông là người rất giỏi, văn hay, chữ tốt. Trong lúc ông còn đi học, ông đến một cái tu viện, ở đây ông thấy nội viện có một bức vẽ của đại học giả Bạch Cư Dị đời Đường.

Bạch Cư Dị là một nhà thơ đời Đường và ông lại là một vị quan biết Bạch Cư Dị rất giỏi. Mặc dù Lưu Huy cũng là người rất giỏi nhưng từ đó Lưu Huy thường xuyên cúng lên một ít trái cây, trước bức họa của Bạch Cư Dị mà thành kính cầu khẩn rằng 'Nếu con chỉ được một phần tài hoa của Ngài thôi, xem như là thượng tiên đã ban đại ân cho con rồi'

Sau khi Lưu Huy khiêm hạ mà lễ lạt như thế thì ông đi dạo, chậm rãi bước ra bên cạnh một dòng sông nhỏ phía ngoài chùa. Bỗng nhiên, ông nhìn thấy có một ông lão ngồi trên tảng đá, dung mạo nho nhã ôn hòa, như là một học giả uyên bác, ông liền chủ động đến để chào hỏi. Ông lão cũng không lấy làm lạ, liền đáp lời trò chuyện. Ông lão nghị luận rất sâu sắc, tri thức thì uyên bác, hiểu biết rất nhiều phương diện, Lưu Huy không chỗ nào là không gật đầu đồng ý, thái độ cũng rất khiêm cung.

Về sau, Lưu Huy liền lấy hết can đảm rồi hỏi:

- Lão tiên sinh uyên bác như vậy, không gì không biết, đó là vì sao vậy?

Ông lão cười rồi nói:

- Nói thật với anh, ta chính là Bạch Cư Dị. Nhận được tình nghĩa của anh, rất hổ thẹn vì không có biện pháp nào khác để giúp anh đạt được nguyện vọng, chỉ có thể gặp mặt anh để nói một vài nhận thức của mình mà thôi.

Đấy ạ. Cách nhau là 200 năm đấy ạ, Bạch Cư Dị chết năm 846, còn Lưu Huy thì sinh vào năm 1029 ạ. Lưu Huy lúc này thăm giết mình, lại càng thêm cung kính. Thế thì sau đấy Lưu Huy có hỏi Bạch Cư Dị một số điều thì Bạch Cư Dị nói là về sau Lưu Huy sẽ làm quan tể tướng. Lưu Huy sau khi nghe xong, liên tục bái tạ, lại thỉnh giáo tiếp:

- Vậy xin cho con hỏi về tuổi thọ của con thì thế nào ạ?

Bạch Cư Dị trả lời:

- Điều này đều có quan viên âm phủ ghi chép, ta không biết.

Nói xong, ông lão đứng dậy nhẹ lướt đi, tiến vào rừng trúc rồi mất hút không dấu tích. Về sau, Lưu Huy quả nhiên là đậu trạng nguyên.

Đấy ạ. Cho nên một cái niệm khiêm tốn hạ mình muốn học hỏi người thì bạn gặp được quý nhân ạ.

Chúng ta tiếp tục bài giảng của Tiến sĩ Thái ạ:]

Chiều hôm sau chú Lô kêu tôi đến. Chú ngồi ở trên ghế trong phòng khách, chú nói với tôi:

- Lúc chú 29 tuổi đã làm tổng giám đốc

[Tổng giám đốc này không phải là do tự đặt ạ. Thời đại bây giờ của chúng ta thì có rất nhiều giám đốc ạ, tổng giám đốc là tự phong. Làm một cái giấy thành lập công ty thôi, cầm cổ nhà chẳng hạn để vay vốn ngân hàng làm vốn đối ứng đủ để thành lập công ty. Thế là xong có cái con triện làm con dấu, thế là thành giám đốc rồi.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Nghe nói lúc đó có một bài báo đã chỉ trích rất nhiều tổng giám đốc kiểu này. *(Tức là tổng giám đốc tự đặt đấy ạ)*. Chú thì không phải loại tổng giám đốc đó. Những người góp vốn cho công ty, họ ngồi 2 dãy ghế, mỗi người đều chất vấn chú rằng: “Nếu xí nghiệp của họ phát sinh vấn đề gì đó, hoặc khi nhân sự xuất hiện tình trạng nào đó, ông nên giải quyết như thế nào?”

Đây đòi hỏi phải có công phu và kinh nghiệm chân thật. Chú đối đáp rất là thông suốt. Thế là bắt đầu từ 29 tuổi thì chú làm tổng giám đốc, tổng giám đốc chuyên nghiệp, chuyên môn giúp cho mọi người giải quyết nguy cơ của xí nghiệp.

Chúng ta rất khó khăn mới gặp được người có năng lực như vậy. Nhưng rất may mắn, bởi tôi là một người lễ phép, khiến chú cảm thấy rất là vui. Lốp trẻ bây giờ mà còn có đứa lễ phép như vậy. Cho nên vừa ngồi xuống là chú liền đem kinh nghiệm và trí tuệ mấy mươi năm cuộc đời của mình kể cho tôi nghe.

Tôi nghe rồi vừa mừng lại vừa lo. Tôi lo điều gì? Lo nhãn quan của mình quá kém, không nhận biết được diện mục của Lô sơn *(Nghĩa là núi cao ạ)*. Bởi chú Lô ngồi xuống cạnh tôi, tôi không nhận ra được ạ.

[Vâng ạ, chúng ta cũng vậy ạ. Có biết đâu là bên cạnh mình toàn là Lô sơn cả. Có biết đâu là bên cạnh mình là Phật này, là Bồ Tát, là A La Hán. Nhưng mà mình, vì mình kiêu mạn quá nên mình không thể nào nhận được ra các Ngài.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Nhưng cũng từ đó tôi lãnh hội được một đạo lý, người thật sự càng có năng lực thì càng như thế nào ạ? Càng khiêm nhường.

Chú Lô giống như người chú rất thân thiết ở bên cạnh, tuyệt đối không phải khoe khoang với tôi. Những người thật sự càng có năng lực thì càng khiêm nhường.

[Chỗ này xin chia sẻ thêm: Trong Liễu Phàm Tứ Huấn có nói đến cái trường hợp của Trương Úy Nham: Bạn có nhớ không ạ? Trương Úy Nham văn thơ rất là giỏi vậy mà đi thi thì trượt. Đến khi bị trượt rồi thì ông tức quá quay ra mắng luôn cả ban giám khảo là ‘Đồ mắt không trông’.

Lúc đấy có một vị đạo sĩ đi qua, nhìn thấy thì cười. Trương Úy Nham giận quá quay sang mắng luôn cả vị đạo sĩ đấy nữa. Thì vị đạo sĩ này mới nói là:

- Người văn hay chữ tốt thì tâm phải bình khí phải hòa thì văn mới hay được. Mà ta xem người như thế kia thì đúng là tâm không bình, khí không hòa thì văn không hay là đúng rồi lại còn đi mắng người gì nữa?

Sau khi nghe đạo sĩ nói thế thì bắt đầu là Trương Úy Nham gật mình tỉnh ngộ thì mới bắt đầu thỉnh giáo đạo sĩ. Đạo sĩ mới chỉ cho biết rằng ‘Muốn có công danh thì một điều đặc biệt quan trọng là phải khiêm hạ. Từ đấy Trương Úy Nham bắt đầu ra sức sửa mình, và cuối cùng thì ông đã thi đỗ.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Hai tiếng đồng hồ nói chuyện với chú Lô nội tâm của tôi rất kích động, tôi chỉ muốn lập tức để làm một động tác. Động tác nào ạ?

Lúc đó tôi thật sự cảm nhận được sâu sắc vì sao người xưa lại coi trọng sư đạo đến như vậy.

[Vâng ạ, Sư đạo là gì hả bạn? Đạo thầy trò. Cho nên Hòa Thượng mới giảng, mà câu này không phải là của Hòa Thượng ạ, về sau Hòa Thượng có nói là của Ngài Âu Dương Cảnh Vô là: Phật giáo không phải là tôn giáo, mà là sư đạo, có nghĩa là đạo thầy trò.]

Vì sao ạ? Bởi vì tôn giáo là dạy cho bạn rằng là cứ hướng ra bên ngoài để tôn xưng một cái chủ tể nào đấy rồi tha hồ để mà lễ lạy rồi xin xỏ.

Nhưng mà Phật giáo thì là sư đạo, tức là đạo thầy trò. Có nghĩa là bạn muốn có cơm ăn thì Phật dạy bạn cách trồng lúa. Bạn muốn có đậu ăn thì Phật lại dạy bạn cách trồng đậu, chứ không phải là Phật mang đến cho bạn một ruộng lúa, hoặc một đấu thóc hoặc là mang đến cho bạn cả mấy cân đậu như thế này để bạn ăn. Không phải như thế ạ, mà là dạy cho bạn cách gieo trồng. Nếu các bạn cứ nghĩ rằng các bạn vào chùa hoặc là ra Tam Bảo rồi các bạn lạy, xong các bạn xin đủ thứ, nào là “Cho con mua may bán đất này, cho con đi một về mười, cho con đi tươi về tốt này”, làm gì có chuyện đấy, đây là mê tín.

Cho nên Phật mới dạy bạn là nếu mà bạn muốn giàu có thì bạn phải Bố thí tài, gồm cả nội tài và ngoại tài; Bạn muốn thông minh trí tuệ thì bạn phải Bố thí pháp; Bạn muốn khỏe mạnh, khang kiện, sống lâu? Thì bạn phải Bố thí vô úy, tức là giúp cho chúng sinh không còn bị sợ hãi.

Mà đúng đấy ạ. Tất cả những cái điều đấy nếu bạn thực hiện thì bạn sẽ thấy dần dần nó chuyển cho mà xem. Ngay bản thân tôi cũng thế ạ, từ khi chia sẻ Phật pháp với các bạn, vì tôi nói bằng khẩu mà nên giọng nói bây giờ nhiều bạn bảo là êm tai hơn trước. Đây là sự thật! Cho nên Phật pháp là sư đạo, là đạo thầy trò.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Hai tiếng đồng hồ nói chuyện với chú Lô, nội tâm tôi rất kích động, tôi chỉ muốn lập tức làm một động tác, động tác nào ạ? Lúc đó tôi thật sự cảm nhận sâu sắc vì sao người xưa lại coi trọng sư đạo đến như vậy.

Vì sao ạ? Bởi vì thầy giáo chắc chắn là không tư lợi, chỉ hy vọng dùng trí huệ của họ để thành tựu cuộc đời cho học trò, hoàn toàn không cầu sự đáp trả.

[Đây mới là sư đạo thật sự ạ. Xin chia sẻ ạ. Còn như các bạn bảo con các bạn đến dứt lốt thầy giáo để được điểm cao, được thi đỗ thì đấy không còn là sư đạo nữa rồi. Đây là mua bán, bạn đã đem chủ nghĩa mua bán vào học đường rồi. Vậy thì thử hỏi rằng những học trò đấy khi ra đời họ có còn nhìn lại cái người thầy ấy với một niềm kính trọng không? Không bao giờ có.]

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Lúc đó, tôi cảm nhận rất sâu sắc liền định quỳ xuống. Vì lúc trẻ Chú Lô học Nhu đạo, cho nên động tác của chú đặc biệt nhanh chú lập tức kéo tôi đứng dậy, và nói rằng:

- Không được.

Vậy là tôi quỳ không thành công. Kể từ hôm đó, mỗi lần tôi học xong, chú Lô đều nói:

- Đến đây, đi bộ với chú.

Vừa đi chú lại vừa hỏi tôi:

- Hôm nay con nghe "Đệ Tử Quy" cảm thấy thế nào? Nghe câu chuyện Đức Dục cảm thấy thế nào?

Tôi báo cáo tâm đắc của mình cho chú, chú liền nói:

- Con thấy chưa được sâu sắc lắm, con thấy chưa được rộng lắm.

[Qua đoạn hội thoại này của chú Lô và Tiến sĩ Thái, các bạn đừng coi thường là chúng ta chia sẻ Đệ Tử Quy đã đến lần thứ năm, rồi các bạn không chịu nghe nữa.]

Ngay tôi là người hiệu đính cái bộ Đường Đển Hạnh Phúc, vậy mà cứ mỗi lần tôi chia sẻ tôi lại phát hiện ra những cái điều mới lạ, những khái niệm mới lạ. Và tôi cảm thấy là rất là vui khi tôi thấy Cư sĩ Yên phần lớn là phát

hiện ra những cái điểm mới đây của tôi, tôi chốt lại những cái gì cho là tinh túy mà mình quán chiếu được. Ví dụ như thói quen nó khác với tập tánh như thế nào. Còn nếu không các bạn đọc các bạn sẽ hàm hồ lướt qua, rồi khi các bạn gấp sách lại, các bạn cũng không thể nào nhớ nổi Tiến sĩ Thái đã giảng những gì.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp ạ:]

Rồi chú mỗi mỗi phân tích cho tôi nghe cho nên tuy sống cạnh chú chỉ có hơn 2 tháng mà thực sự đã cho cuộc đời tôi một sự nhắc nhở, không phải tính trong vòng 2 tháng này mà thực sự là sự trợ lực suốt cả cuộc đời của tôi.

Ngoài 2 tháng này ra, sau khi tôi đi khỏi nước Úc, chỉ cần có cơ hội tôi đều chủ động gọi điện cho chú Lô. Chú cũng rất vô tư cho tôi nhiều kiến nghị rất tốt, cho tôi nhiều lời dạy rất hay.

[Xin chia sẻ thêm cùng các bạn: Cho nên nền tảng Đệ Tử Quy của thầy Thái dạy là từ chú Lô đây ạ. Kết quả là Thầy Thái đi khắp cả thế giới để hoằng dương Đệ Tử Quy. Bây giờ thì thầy đã xuất gia rồi, đã cận kề Hòa Thượng.

Trong A Nan Vấn Phật Sự Kiết Hung Kinh, Phật mới dạy là có 2 điều kiện để bạn có thể thành tựu là thân cận thiện hữu tri thức. Thiện tri thức chính là minh sư. Đương nhiên bây giờ mình không tìm được minh sư, vì minh sư là người đã chứng đắc thì mình tìm được những người gọi là người nhân thật sự. Đây chính là “Gần người nhân tốt vô hạn, đức tiến dần, lỗi ngày giảm”.

Còn “Hữu tri thức” thì chính là bạn lành. Cho nên chúng ta cùng tu đây, chính là bạn lành đây ạ, các bạn cố gắng cùng nhau sách tấn để mà nỗ lực chăm chỉ nghe pháp, nỗ lực chăm chỉ tu hành.

Hòa Thượng bảo tại sao lại phải có đạo tràng ạ, mà không để cho bạn ở nhà bạn tu cho yên tĩnh? Bởi vì đạo tràng chính là nơi để sách tấn nhau.

Tôi ví dụ nếu bạn không đến đạo tràng, bạn bảo “Ừ thời khóa của bạn là vào giờ này, giờ này, mình sẽ lên”. Thế nhưng đến giờ đây thì bạn bảo khi thì "Ôi tôi bận quá rồi, hoặc ôi tôi mệt quá, hoặc ôi chưa ăn cơm, hoặc ôi khách đến, hoặc ôi tự nhiên con nó lại đến chơi, rồi bấm chuông boong

boong". Ví dụ 9h tối hôm qua tôi định lên niệm Phật thì bắt đầu cả nhà Tuấn Hằng vừa về kéo đến, thế là hết niệm Phật.

Vậy thì phải có đạo tràng để đến giờ đây là bạn phải đi, như là đi học đi làm vậy, không có cách nào khác. Cho nên đạo tràng chính là nơi để sách tấn lẫn nhau, nương tựa vào nhau, đây chính là bạn lành.

Hòa Thượng có giảng Đạo tràng chẳng phải do sức người tạo nên, mà do chư Phật Bồ Tát gia trì. Nên đạo tràng có chư Phật gia trì, Long thiên ủng hộ. Mọi người ở trong đạo tràng này tu học phải đặc biệt tôn trọng cái nhân duyên hiếm có khó gặp này, phải hết lòng nỗ lực nhất định nội trong đời này viên mãn thành tựu. (Đây là tôi trích trong Khai thị số 5: Việc lớn nhất của đời người là gì?)

Chúng ta nghe Tiên sư Thái giảng tiếp đến mục]

Hai: Nuôi dưỡng thái độ khiêm nhường từ nhỏ cho trẻ

Vậy nên các vị phụ huynh "Ngạo không được nuôi lớn" gọi là "Mãn chiêu tổn, khiêm thọ ích" có nghĩa là "Kiêu căng thì chuốc lấy tổn hại".

[Xin chia sẻ thêm cùng các bạn: Hòa Thượng có nói, bạn nghe nhé:

- Đối với Thiên đạo thì Trời bạt núi cao để coi như là bù xuống chỗ đất thấp;*
- Đối với Địa đạo thì nước chỉ chảy vào chỗ trũng chứ không bao giờ lại chảy vào chỗ cao;*
- Đối với Nhân đạo: Người nào cũng yêu quý người khiêm hạ, còn ghét người kiêu mạn.*
- Đối với quỷ thần thì thường xuyên bốn cột những kẻ kiêu ngạo.*

Thế là từ Thiên đạo, Địa đạo, Quỷ đạo cho đến Nhân đạo đều ghét những người kiêu mạn. Vậy thì bạn thành tựu với ai được ạ?

Không Tử cũng nói là có hai dạng người không cần bàn đến nữa, đó là người Kiêu mạn và Keo kiệt. Cho nên đủ thấy rằng kiêu mạn nó nguy hiểm đến chừng nào.

Chứ có phải bảo bạn là kiêu mạn, bảo bạn, tôi còn giỏi hơn ông nọ bà kia, rồi khinh tất cả trời đất, khinh tất cả cổ thánh tiên hiền thì bạn chắc chết rồi. Bởi vì cái kiêu mạn đấy là đi ngược lại với Pháp tắc đại tự nhiên, cho nên chắc chắn họa sẽ đến.

Cho nên thầy Thái cũng để cái kiêu mạn này lên đầu tiên trong 4 cái tập tánh xấu ạ: Kiêu – Xa – Dâm – Dật đấy ạ, Khổng Tử như vừa nói với bạn đấy cũng đặt lên hàng đầu.

Ngài Viên Liễu Phàm dạy con 4 điều, thì điều thứ 4 cũng là điều quan trọng nhất, đó là phải giữ hạnh khiêm cung.

Hôm trước cũng có nói với bạn về Hồ Chủ Tịch: Người sinh ra trong một gia đình nhà Nho gốc. Bạn để ý nhé, tên của người lúc nhỏ là Nguyễn Sinh Cung, còn anh của người là gì? Là ông cả Khiêm. Chính là giữ hạnh khiêm cung đấy. Thì cuối cùng là Người phát lên đến làm đến Chủ tịch nước ạ.

Thế cho nên mới nói là cái hạnh khiêm cung đó rất là quan trọng.

Tiến sĩ Thái kết luận:]

Cho nên nhất định phải nuôi dưỡng thái độ khiêm nhường cho con cái.

[Còn nuôi dưỡng thế nào thì đến Chương II: Xuất Tắc Đệ (Lễ độ và Khiêm nhường) chúng ta sẽ được học.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ học đến 3 cái tập tánh xấu còn lại là xa xỉ, dâm, và dật.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
